

Sygn. akt IV P 651/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziół

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2021 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **V. S.**

przeciwko: **Urzędowi Miejskiemu W.**

o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

I. zasądza od strony pozwanej Urzędu Miejskiego W. na rzecz powódki V. S. kwotę 15.564,00 zł (piętnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt cztery złote i 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia kwotę 1000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie uznanego powództwa, tj. do kwoty 15.564,00 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 września 2020 r. (data wpływu do tut. Sądu) **powódka V. S.** wniosła o zasądzenie od pozwanego Urzędu Miejskiego W. na jej rzecz kwoty 14.124,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje powództwo powódka podniosła, iż pozostaje ona długoletnim pracownikiem pozwanej, jest zatrudniona w Urzędzie Miejskim W. od ponad 29 lat. Pismem z dnia 27 października 2016 r. Urząd złożył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia jako przyczynę wskazując niezdolność do pracy wskutek choroby trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Powódka odwołała się od tego wypowiedzenia do Sądu, bowiem w chwili sporządzania rozwiązania umowy o pracę, jak i jego doręczenia, nie upłynęła ochrona powódki przed rozwiązaniem umowy o pracę. Dalej powódka podała, że wyrokiem z dnia 24 czerwca 2019 r. tut. Sąd przywrócił ją do pracy. Powódka zgłosiła gotowość do pracy w dniu 31 lipca 2019 r., a następnie od sierpnia 2019 r. podjęła pracę. Pismem z dnia 6 września 2019 r. powódka zwróciła się do

pracodawcy o wypłatę wynagrodzenia po przywróceniu do pracy, lecz pracodawca odesłał ją na drogę postępowania sądowego. Powódka podkreśliła, że odbiera wypowiedzenie umowy o pracę jako rewanż za to, iż toczy się sprawa dotycząca zmiany warunków pracy, na które powódka nie wyraziła zgody. Zaznaczyła również, że na skutek złożonego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę przez okres 2,5 roku była pozbawiona środków utrzymania. Chciała ona w sposób ugodowy uzyskać wypłatę wynagrodzenia, jednakże pozwany odmówił wypłaty kierując powódkę na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi na pozew **strona pozwana Urząd Miejski W.** uznała roszczenie powódki w zakresie, w jakim dotyczy roszczenia głównego, tj. do kwoty 15.564,00 zł tytułem trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę. W pozostałym zakresie, tj. zasądzenia odsetek za okres od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa zważywszy na fakt, iż w dacie 11 września 2019 r., w której powódka zażądała wypłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, przedmiotowe roszczenie nie było wymagalne zważywszy na brak orzeczenia go wyrokiem Sądu, który jest konieczny dla uznania roszczenia przez pracodawcę.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że rzeczywiście powódka była pracownikiem Urzędu Miejskiego W. i została zwolniona, a następnie przywrócona do pracy na skutek prawomocnego orzeczenia Sądu z dnia 24 czerwca 2019 r. Dalej pozwana podała, że powódka po uprawomocnieniu się ww. roszczenia zgłosiła w terminie zawitym 7 dni gotowość do pracy i przystąpiła do niej, co uaktywniło jej uprawnienie do wywiedzenia przeciwko pracodawcy roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w maksymalnym 3 – miesięcznym wymiarze z uwagi na fakt, iż była ona długoletnim pracownikiem pozwanego. W ocenie pozwanej zważywszy na fakt, iż powódka w pozwie o przywrócenie do pracy nie wniosła o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pozwany w chwili wezwania go przez powódkę o wypłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy nie uczynił zadość roszczeniu, gdyż dopiero z chwilą wytoczenia powództwa i zasądzenia przedmiotowego roszczenia pozwany byłby uprawniony do zadośćuczynienia roszczeniu. Tym samym roszczenie główne pozwany uznał jako zasadne.

W piśmie z dnia 15 grudnia 2020 r. powódka sprecyzowała i rozszerzyła żądanie do kwoty 15.654,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty, gdyż dopiero z przedstawionego przez pozwaną zaświadczenia wynika pełna kwota żądania.

Pozwana podtrzymała stanowisko wskazując, że uznaje kwotę główną, jednak podtrzymuje stanowisko w zakresie żądania odsetek i kosztów.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka pozostawała zatrudniona u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę od 29 lat.

Dowód: - okoliczności bezsporne

Na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. strona pozwana rozwiązała łączącą ją z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Jako podstawę rozwiązania umowy o pracę wskazała niezdolność do pracy wskutek choroby trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem doręczenia powódce oświadczenia pracodawcy. Powódka została pouczona o przysługującym jej prawie odwołania do sądu pracy.

Dowód: - pismo z dn. 27.10.2016 r., k. 8

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn akt X P 735/16, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przywrócił powódkę do pracy u strony pozwanej w Urzędzie Miejskim W. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

Dowód: - wyrok SR we Wrocławiu z dn. 24.06.2019 r., k. 9, 11 – 17

Powódka zgłosiła gotowość do pracy w dniu 31.07.2019 r., zaś od sierpnia 2019 r. podjęła pracę.

Dowód: - okoliczności bezsporne

Powódka pismem z 6.09.2019 r. zwróciła się do pozwanej o dokonanie wypłaty zaległego wynagrodzenia zgodnie z art. 47 k.p., gdyż znajdowała się ona w opóźnieniu z wypłatą.

W odpowiedzi na powyższe pismo powódki pozwana wskazała, że jej wniosek pozostaje bez rozpatrzenia. Zgodnie bowiem z bogatą judykaturą Sądu Najwyższego przyjmuje się, że osoba dochodząca przywrócenia do pracy nie musi równocześnie, ani też w ogóle żądać wynagrodzenia, ale wówczas uzyskanie wynagrodzenia przez powódkę nie jest możliwe bez zgłoszenia do sądu roszczenia o jego zasądzenie. Wynagrodzenie to w ocenie pozwanej winno być więc dochodzone w drodze odrębnego powództwa, a nie w drodze przedłożonego pracodawcy wprost wniosku.

Dowód: - pismo z dn. 06.09.2019 r., k. 18,

- pismo z dn. 24.09.2019 r., k. 19

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie za pracę liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy brutto wynosiło 5.188,00 zł.

Wynagrodzenie powódki za czas pozostawania bez pracy wynosiło 15.564,00 zł.

Dowód: - zaświadczenie o wynagrodzeniu z dn. 19.10.2020 r., k. 29

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo, jako zasadne, podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie powódka domagała się ostatecznie zasądzenia na jej rzecz kwoty 15.564,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty. Pozwana uznała powództwo w zakresie, w jakim dotyczy roszczenia głównego, tj. do kwoty 15.564,00 zł tytułem trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę stanowiące swoiste odszkodowanie za okres pozostawania bez pracy, a w pozostałym zakresie, tj. zasądzenia odsetek za okres od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że zgodnie z art. 57 § 1 k.p. pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc. W tezie 2 wyroku z dnia 29 czerwca 2005 r. (I PK 233/04, OSNP 2006, nr 9-10, poz. 148) Sąd Najwyższy przyjął, że wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (art. 57 § 2) należy obliczać według wynagrodzenia za pracę, jakie otrzymałby pracownik, gdyby w tym czasie pracował. Z argumentów podniesionych w uzasadnieniu wynika, że pogląd ten można odnieść także do wynagrodzenia z art. 57 § 1 k.p.

Jak stanowi art. 48 k.p., pracodawca może odmówić ponownego zatrudnienia pracownika, jeżeli w ciągu 7 dni od przywrócenia do pracy nie zgłosił on gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, chyba że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika, zaś pracownik, który przed przywróceniem do pracy podjął zatrudnienie u innego pracodawcy, może bez wypowiedzenia, za trzydniowym uprzedzeniem, rozwiązać umowę o pracę z tym pracodawcą w ciągu 7 dni od przywrócenia do pracy. Rozwiązanie umowy w tym trybie pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

Jak wynika z art. 51 k.p., pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie. Okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia, nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego zatrudnienia. Pracownikowi, któremu przyznano odszkodowanie, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, odpowiadający okresowi, za który przyznano odszkodowanie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia o zasadności roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy był w istocie bezsporny.

Bezspornie bowiem we wskazanym okresie powódka pozostawała bez pracy na skutek zwolnienia z pracy bez wypowiedzenia, które prawomocnym wyrokiem zostało uznane za niezgodne z prawem. Przywrócenie powódki do pracy i niezakwestionowane przez stronę pozwaną spełnienie pozostałych przesłanek wskazanych w art. 57 k.p. aktualizowało po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Pozwana uznała powództwo w zakresie, w jakim dotyczy roszczenia głównego, tj. do kwoty 15.564,00 zł tytułem trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę stanowiące swoiste odszkodowanie za okres pozostawania bez pracy, a w pozostałym zakresie, tj. zasądzenia odsetek za okres od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że w dacie 11 września 2019 r., w której powódka zażądała wypłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, przedmiotowe roszczenie nie było wymagalne zważywszy na brak orzeczenia go wyrokiem Sądu, który jest konieczny dla uznania roszczenia przez pracodawcę.

W tym miejscu wskazać należy za Sądem Najwyższym (wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., sygn. Akt II PK 117/08, Legalis numer 230689), że świadczenie pracodawcy w postaci wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy staje się wymagalne dopiero z chwilą zgłoszenia przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy po przywróceniu do pracy i dopiero od tej daty mogą być naliczone odsetki od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Dalej, jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 marca 2009 r., sygn. akt I PZ 1/09, na które powoływała się strona pozwana, choć roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest związane z żądaniem przywrócenia do pracy w tym sensie, że nie może być dochodzone bez jednoczesnego lub wcześniejszego domagania się przywrócenia do pracy, to jednak jest roszczeniem samodzielnym w tym znaczeniu, że w orzeczeniu przywracającym do pracy nie mieści się rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu za czas pozostawania bez pracy. Inaczej rzecz ujmując, osoba dochodząca przywrócenia do pracy nie musi równocześnie, ani też w ogóle, żądać tego wynagrodzenia, ale jego uzyskanie przez osobę przywróconą do pracy nie jest możliwe bez zgłoszenia roszczenia o jego zasądzenie.

W ocenie Sądu w wyżej zacytowanym postanowieniu Sąd Najwyższy wyjaśnił, że roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie musi być dochodzone łącznie z żądaniem przywrócenia do pracy i jeśli strona powodowa nie wystąpiła z tym roszczeniem jednocześnie z powództwem o przywrócenie do pracy, to Sąd orzekający nie może zasądzić na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z urzędu. Jest to bowiem roszczenie samodzielne i autonomiczne w tym znaczeniu, że w orzeczeniu przywracającym pracownika do pracy nie mieści się roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy na gruncie art. 57 k.p. powinno więc być dochodzone w drodze odrębnego powództwa (Baran Krzysztof W. (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Tom I. Art. 1-113, wyd. V; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt II UK 283/17). Wbrew stanowisku strony pozwanej, nie oznacza to jednak, że pracodawca nie może żądania zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy spełnić dobrowolnie. Każde roszczenie, które wynika z przepisów prawa, może i powinno być bowiem zaspokojone bez ingerencji sądowej, bez angażowania stron w proces i ponoszenia kosztów związanych z postępowaniem. Wyrok zasądający wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy na rzecz prawomocnie przywróconego do pracy pracownika nie ma charakteru konstytutywnego, a deklaratoryjny, a zatem nie tworzy on po stronie powódki nieistniejącego wcześniej prawa, a jedynie potwierdza istnienie uprawnienia przysługującego powódce z mocy prawa. Nie tworzy on nowej sytuacji prawnej, tylko poświadcza istniejący już stan. Zasadność żądania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy wynika wprost z przepisów prawa pracy, i w sytuacji, kiedy spór dotyczący przywrócenia pracownika do pracy został prawomocnie rozstrzygnięty, pracodawca miał nie tylko możliwość, ale i obowiązek, dobrowolnego spełnienia żądania zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Powstrzymując się z wypłatą należnego bezspornie powódce wynagrodzenia, pracodawca doprowadził do sytuacji, w której oprócz roszczenia zasadniczego, powstało na rzecz powódki prawo do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie oraz poniesionych kosztów procesu na rzecz pracownika i kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, wskazanych w treści uzasadnienia, których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron w toku niniejszego postępowania. Sąd pominął wniosek powódki o przesłuchanie stron jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy i zawnioskowany na okoliczności udowodnione zgodnie z jej twierdzeniami wobec uznania przez pozwaną roszczenia co do zasady i co do wysokości w zakresie kwoty głównej oraz braku sporu co do okoliczności faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w **punkcie I** sentencji wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 15.564,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Mając na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego, iż świadczenie pracodawcy w postaci wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy staje się wymagalne dopiero z chwilą zgłoszenia przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy po przywróceniu do pracy i dopiero od tej daty mogą być naliczone odsetki od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, Sąd zasądził na rzecz powódki odsetki za opóźnienie od wskazanej przez nią daty, tj. od dnia 11.09.2019 r., albowiem w tej dacie pozwana niewątpliwie pozostawała w opóźnieniu z zapłatą całej należnej powódce kwoty, która winna zostać przez pozwaną prawidłowo wyliczona i wypłacona wobec prawomocnego przywrócenia powódki do pracy i bezspornego podjęcia przez nią pracy, a także zgłoszenia żądania wypłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Orzeczenie o kosztach w **punkcie II** sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 k.p.c. W myśl art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę było wynagrodzenie pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), wynosiło 2.700,00 zł.

W **punkcie III** sentencji wyroku nieopłaconymi przez powódkę kosztami sądowymi, od uiszczenia których była ona zwolniona z mocy ustawy, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną, jako przegrywającą proces. Obejmowały one stosunkową opłatę sądową od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy, w kwocie 1.000,00 zł.

W **punkcie IV** sentencji wyroku Sąd wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie uznanego powództwa tj. do kwoty 15.564,00 zł na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.